

УДК 341.9:341.46

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТИ МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА

Ж. В. ЧЕВИЧАЛОВА,

канд. юрид. наук,
асистент кафедри міжнародного права,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

Розглянуто основні специфічні аспекти участі міжнародних організацій у приватноправових відносинах. Досліджено особливості статусу міжнародної юридичної особи. Проаналізовано відмінність підходів до правового регулювання приватноправових відносин за участю міжурядових та неурядових організацій. Розкрито особливості міжнародно-правового статусу Міжнародного комітету Червоного Хреста, які впливають на укладення угод приватноправового характеру.

Ключові слова: міжнародна організація, суб'єкт міжнародного приватного права, іноземний елемент, міжнародна юридична особа, іноземна юридична особа, міжнародна угода.

Невід'ємною складовою міжнародно-правового функціонування міжнародних організацій є їх участь у цивільно-правових і господарсько-правових відносинах. Участь міжнародних організацій, причому як міжурядових, так і деяких неурядових, у міжнародних відносинах невідного характеру має певну специфіку й породжує низку теоретичних і практичних питань. Саме міжнародна організація у таких правовідносинах виступає іноземним елементом, наявність якого дозволяє кваліфікувати відносини як міжнародні приватноправові.

Обсяг і види приватноправових правочинів за участю міжнародних організацій різноманітні. З одного боку, всі міжнародні організації з метою забезпечення своєї повсякденної діяльності вступають у приватноправові відносини з країною перебування, зокрема з приводу зв'язку (поштового, телефонного, стільникового та ін.), придбання канцелярських та інших товарів або обладнання, споживання комунальних послуг і т. ін., а з іншого – шляхом

участі у приватноправових відносинах міжнародні організації реалізують свою статутну правоздатність. Один із таких прикладів наводить у своїй роботі «Правовое положение международной организации как субъекта международного частного и гражданского права» В. А. Канашевский. Так, Міжнародний банк реконструкції та розвитку (далі – МБРР) відповідно до свого Статуту вповноважений сприяти приватним іноземним інвестиціям шляхом надання гарантій або участі у позиках з метою здійснення конкретних проектів реконструкції та розвитку (ст. 1 (II) розд. 4 (VII), ст. 2 Угоди про МБРР 1945 р.) [6, с. 141].

Підкреслимо також, що правовідносини за участю міжнародних організацій будуть регулюватися нормами приватного права за умови, що іншими учасниками зазначених правовідносин є особи приватного права. Відносини між двома міжнародними міжурядовими організаціями або між державою та міжурядовою організацією підпадають під регулювання норм публічного права. Певною специфікою вирізняється регулювання правовідносин за участю деяких міжнародних неурядових організацій, наприклад, таких як Червоний Хрест або Міжнародний олімпійський комітет. До розгляду зазначеної специфіки ми звернемося нижче.

У міжнародних відносинах приватного характеру міжнародні організації виступають як юридичні особи. Зазвичай ці організації набувають зазначеного статусу з моменту реєстрації їх статутів або включення до реєстру юридичних осіб у державі за місцем знаходження штаб-квартири міжнародної організації. Нерідко, за відсутності у статутах спеціалізованих установ ООН положень про їх статус у приватноправових відносинах, їх активна практика укладання приватних правочинів дозволяє дійти висновку, що вони виступають саме як юридичні особи. Одночасно держави-члени включають до національного права положення про те, що міжнародна організація діє на території цієї держави як юридична особа. Наприклад, Закон Великої Британії про міжнародні організації 1981 р. містить норми, за якими на території Великої Британії як юридична особа може діяти будь-яка міжнародна організація, в тому числі й така, в якій

Сполучене Королівство участі не бере.

Слід зауважити, що відносно міжнародних організацій актуальними залишаються ті самі питання, що постають у разі участі у приватноправових відносинах юридичної особи, визначення правоздатності якої виходить за межі законодавства однієї держави. До таких питань належать: визначення національності юридичної особи; чи є таке утворення відповідно до свого національного правопорядку юридичною особою; і, нарешті, колізійним питанням, що виникає у зв'язку із діяльністю міжнародних організацій, є вибір права, яке повинно застосовуватись до регулювання приватних правочинів.

Отримання відповідей на поставлені питання дещо ускладнюється через те, що хоча кожна міжнародна організація наділена сукупністю прав та обов'язків, властивих юридичній особі, а також має приватноправовий статус, це є міжнародна юридична особа, що створена на основі міжнародного договору, а не національного законодавства. Або міжнародна неурядова організація, створена за відповідним національним законодавством, однак така, що набула міжнародної правосуб'єктності шляхом своєї звичайної практики.

Міжнародні організації є основним різновидом міжнародних юридичних осіб. Саме поняття «міжнародна організація» охоплює як міжнародні міжурядові, так і міжнародні неурядові організації. І перші, і другі є особливими суб'єктами права, вони можуть брати участь тільки в тих правовідносинах, що визначені цілями і завданнями, заради яких вони створені, та відповідають статуту.

Міжнародні юридичні особи створюються шляхом укладення міжнародної угоди, а саме міждержавного, міжурядового, міжвідомчого договору, а також відповідно до національного законодавства однієї або більше держав, яке визначено згідно із міжнародною угодою.

Типовими міжнародними юридичними особами є міжнародні міжурядові організації, їх участь у відносинах приватного характеру вирізняється сталою практикою. Регулювання правового статусу міжнародних міжурядових організацій відбувається згідно із Віденськими конвенціями про

представництво держав в їх відносинах із міжнародними організаціями універсального характеру (1975), про право міжнародних договорів (1986), Конвенцією про правовий статус, привілеї та імунітети міждержавних організацій, що діють у визначених галузях співробітництва (1980). У свою чергу, особливим міжнародним договором, укладеним між державами-учасницями міжнародної міждержавної організації є її Статут, який може закріплювати статус організації як юридичної особи (ст. 104 Статуту ООН). Приватноправовому статусу присвячена ст. 105 Конвенції про привілеї та імунітети ООН (1946), ст. 7 Статуту МБРР, ст. 39 Статуту МОП, ст. 16 Статуту МАГАТЕ, ст. 9 Статуту МВФ. Також цивільно-правова правоздатність фіксується у ст. 104 Статуту ООН, ст. 12 Статуту ЮНЕСКО. Статус організацій як міжнародних юридичних осіб закріплюється як у міжнародних угодах, так і в правових актах, що приймаються самими організаціями.

Публічно-правова природа міжнародних організацій, їх незалежний міжнародно-правовий статус унеможлиблює підпорядкування таких суб'єктів іноземному праву. Отже, обсяг цивільної правоздатності міжнародних організацій на території України, як і на території більшості країн, неоднаковий, оскільки визначається міжнародними угодами у кожному конкретному випадку.

Закон України «Про міжнародне приватне право» від 23.06.2005 р. у ч. 1 ст. 30 закріплює, що до приватноправових відносин з іноземним елементом за участю держави та юридичних осіб публічного права застосовуються правила цього Закону на загальних підставах, якщо інше не передбачено законом [5].

Найчастіше участь юридичних осіб публічного права у приватноправових відносинах охоплюється формулюванням «якщо інше не передбачено законом». Так, відповідно до Статуту МОП ця організація наділена правом укладати угоди, набувати рухоме і нерухоме майно та розпоряджатися ним, порушувати судові справи (ст. 39). У той же час МОП не змінює статус міждержавної організації і згідно з п. 1 ст. 40 Статуту користується на території кожного свого учасника привілеями та імунітетом, необхідним для здійснення

її цілей. У Меморандумі про взаєморозуміння між Міністерством соціальної політики України, всеукраїнськими об'єднаннями профспілок та всеукраїнськими об'єднаннями організацій роботодавців та МОП щодо Програми гідної праці на 2012 – 2015 рр. прописано положення про те, що Україна є учасницею Конвенції про привілеї та імунітети спеціалізованих установ ООН 1947 р. та Додатка I, який стосується МОП, від 13 квітня 1966 р.

Окремо вирішується питання щодо співвідношення імунітетів міжурядової організації, які мають публічно-правову природу з приватноправовими засадами діяльності у договорі між Урядом України та Європейським Банком Реконструкції та Розвитку «Про співробітництво та діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні» від 17.07.2008 р. [3]. Стаття 2 цього договору присвячена імунітетам Банку та Постійного Представництва, у розд. 2.01 якої закріплено, що Банк та Посадові особи та Працівники Банку користуються на території України привілеями, винятками та імунітетами, викладеними у гл. VIII Угоди про заснування Європейського Банку реконструкції та розвитку від 29.05.1990 р. Проте згідно з розд. 2.04 у рамках своєї офіційної діяльності Банк користуватиметься імунітетом від юрисдикції на території України, за винятком випадків, до яких такий імунітет не застосовується:

- a) тією мірою, якою Банк прямо відмовляється від такого імунітету в конкретній справі або у письмовому вигляді;
- b) стосовно цивільних позовів, що випливають зі здійснення ним своїх повноважень із запозичення грошей, гарантування зобов'язань і купівлі, продажу або гарантії продажу будь-яких цінних паперів;
- c) стосовно цивільного позову третьої сторони з відшкодування збитків внаслідок дорожньо-транспортної пригоди, спричиненої Посадовою особою чи Працівником Банку, який діяв від імені Банку;
- d) стосовно цивільного позову про відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи;
- e) стосовно виконання рішення арбітражу, винесеного проти Банку в

результаті прямого позову Банку або від імені Банку до арбітражу; або

f) стосовно будь-якого зустрічного позову, прямо пов'язаного з судовим провадженням, ініційованим Банком.

Для участі у приватноправових відносинах міжнародних міжурядових організацій системи ООН Секретаріатом ООН взагалі були розроблені спеціальні типові договори та правила з укладання угод, які передбачають визначену процедуру укладання контрактів.

Саме під час розробки Статуту ООН вперше постало питання про імунітети міжурядових організацій. За підсумками дискусії, що розгорнулася, її учасники визначили, що міжнародні імунітети міжурядової організації можуть виникнути тільки на договірних засадах в силу своєї функціональної необхідності. Як зазначалося раніше, статті 104, 105 Статуту ООН присвячено статусу міжнародної організації як юридичної особи та її міжнародним імунітетам. У подальшому розвитку положень про імунітети відбувався у низці угод, що уклалися Організацією Об'єднаних Націй із державами-членами, зокрема в Угоді про штаб-квартиру ООН від 26.06.1947 р. передбачається, що американське законодавство може застосовуватися до правочинів Організації Об'єднаних Націй тільки за умови, що воно не суперечить внутрішнім правилам ООН. Інакше кажучи не виключається підпорядкування американському закону правочинів цивільно-правового характеру, однак на практиці основна частина цивільно-правових відносин міжнародних установ на території США регулюється внутрішніми правилами міжнародних організацій. Стосовно законодавства США, то воно діє лише як додаткове у випадку відсутності регулювання тих чи інших питань зазначеними правилами.

Судовий імунітет передбачений у розд. 8 Угоди про штаб-квартиру ООН, який закріплює, що місцеві суди мають владу над всіма актами, здійсненими у районі Організації Об'єднаних Націй, тільки за згодою або на вимогу самої ООН. При цьому застосування національної судової процедури можливе лише за наявності висловленої на це згоди компетентної міжнародної установи. Також Угода передбачає вилучення власності ООН з-під дії прямого

оподаткування.

Э. В. Шиліна у своїй статті акцентує увагу на тому, що в подальшому всі міжурядові організації системи ООН уклали подібні угоди із державами, в яких розташовувалися їх штаб-квартири або відділення. Як вже зазначалося, вище вони є типовими і, як правило, містять стандартний перелік міжнародних імунітетів [7]:

- вилучення з-під дії національного законодавства;
- судовий імунітет;
- заходи щодо захисту власності міжурядової організації.

Україна не становить виняток. Відповідно до Угоди між Урядом України та Організацією Об'єднаних Націй про заснування Представництва Організації Об'єднаних Націй від 06.10.1992 р. умовою її підписання було надання згоди Уряду України застосовувати до Організації Об'єднаних Націй, установ, програм і фондів ООН та їхніх посадових осіб відповідні статті Конвенції про привілеї та імунітети Організації Об'єднаних Націй.

Стаття III Угоди закріплює положення про правосуб'єктність та правоздатність, згідно з якою Організація Об'єднаних Націй, її установи, Програми та Фонди правоздатні:

- a) укладати угоди;
- b) купувати рухоме та нерухоме майно і розпоряджатися ним;
- c) виступати позивачем у суді.

Далі, ст. XI передбачає можливість відмови від привілеїв та імунітетів таким чином: привілеї та імунітети згідно з цією Угодою надаються в інтересах Організації Об'єднаних Націй, а не для особистої вигоди зацікавлених осіб. Генеральний Секретар Організації Об'єднаних Націй має право та обов'язок відмовити у привілеях та імунітетах будь-якій особі, зазначеній у статтях 7, 8 і 9, у будь-якому випадку, якщо на його думку, такі імунітети зашкоджують здійсненню правосуддя та можуть бути скасовані без будь-якої шкоди інтересам Організації Об'єднаних Націй.

Отже, участь міжнародних міжурядових організацій у відносинах

приватноправового характеру регулюється складним комплексом нормативних актів як міжнародного, так і внутрішньодержавного походження. І навіть за наявності типових підходів вирішення питань, що постають, відбувається у кожному окремому випадку.

На певну увагу заслуговує правовий статус такої організації, як Міжнародний комітет Червоного Хреста (далі – МКЧХ). Протягом тривалого часу стосовно міжнародно-правового статусу МКЧХ у науці висловлювалися різні точки зору. Така ситуація зумовлювалася тим, що складається ця організація із швейцарців, у Статуті МКЧХ від 24.06.1994 р. закріплено, зокрема, що він є асоціацією, діяльність якої визначається ст. 60 та наступними за нею статтями Цивільного кодексу Швейцарії, а також, що МКЧХ є юридичною особою за законодавством Швейцарії (устав). Проте на сьогодні статус МКЧХ викликає дедалі менше запитань.

МКЧХ є організацією змішаного типу, створеною за правом Швейцарії, однак функції і діяльність його закріплені міжнародним мандатом. Також вони встановлені нормами міжнародного гуманітарного права, в основі якого лежать такі універсальні угоди, як Віденські конвенції. На сьогодні МКЧХ є визнаною міжнародним правом організацією, що підтримує із державами зв'язки представницького характеру, схожі із дипломатичними, та укладає міжнародні угоди, які:

- визнають за МКЧХ статус суб'єкта внутрішнього права, його правосуб'єктність, що дозволяє йому укладати контракти, набувати у власність та відчужувати майно на території приймаючої держави;
- надають МКЧХ привілеї та імунітети, як і іншим міжнародним організаціям [1].

Відносини між Україною та МКЧХ, окрім універсальних міжнародних угод, регламентуються також Договором між Урядом України і Міжнародним Комітетом Червоного Хреста (МКЧХ) про відкриття Місії МКЧХ в Україні, згідно з яким статус Місії МКЧХ в Україні відповідає статусу інших органів міжурядових організацій в Україні (ст. 1) [4].

Стаття 2 Договору закріплює, що Місія МКЧХ користується правами юридичної особи. Уряд України визнає, що Місія МКЧХ може брати на себе зобов'язання по контрактам, порушувати судові позови і набувати права також купувати і позбуватися рухомого і нерухомого майна.

Питання імунітету Місії МКЧХ, її власності і активів урегульовані у ст. 3, згідно з якою Місія МКЧХ, її власність і активи, де б вони не знаходились і в чиєму б розпорядженні вони не були, мають імунітет від будь-якої форми судового і адміністративного втручання, за винятком окремих випадків, коли МКЧХ однозначно відмовляється від свого імунітету.

Таким чином, ми спостерігаємо стандартний набір властивостей міжнародної юридичної особи.

Розглянемо міжнародні неурядові організації як суб'єкти міжнародного приватного права. Відповідно до резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 23.05.1968 р. № 1296 (XIV) міжнародна неурядова організація – це будь-яка міжнародна організація, не створена на основі міжурядової угоди. Велика кількість неурядових організацій веде активне співробітництво із міжурядовими організаціями, основною формою такої співпраці є консультативний статус. Правила надання такого статусу індивідуальні у кожній міжурядовій організації. Отримання консультативного статусу має декларативний характер та відображає зростання впливу міжнародної міжурядової організації на розвиток сучасних міжнародних відносин, однак ніяк не змінює її правовий статус. Неурядова організація створюється за обранням національним законодавством, у своєму статуті закріплює, що вона є міжнародною, традиційно цей статус підкріплюється участю не менш ніж двох держав, або результати діяльності організації поширюються як мінімум на дві держави. Також статутні цілі та діяльність, спрямована на їх досягнення, має міжнародне значення. Правосуб'єктність кожної міжнародної неурядової організації визначається відповідно до обраного національного законодавства, за яким вона створюється. Такий підхід закріплюється в Європейській конвенції NETS 124 Про визнання правосуб'єктності міжнародних неурядових

організацій, прийнятій Радою Європи 24.04.1986 р., а також у Фундаментальних принципах щодо статусу неурядових організацій в Європі, прийнятих у рамках Ради Європи 05.07.2002 р.

У Законі України «Про міжнародне приватне право» закріплюється, що цивільна правоздатність та дієздатність юридичної особи визначається особистим законом юридичної особи (ст. 26). На території інших держав найпоширенішою формою діяльності неурядових організацій є представництва [5]. Однак на відміну від представництв міжнародних міждержавних організацій у випадку цих відокремлених підрозділів не йдеться про особливий статус, позбавлення оподаткування та інших пільг під час участі у відносинах приватноправового характеру.

У науковій літературі була висловлена думка про унікальний статус Міжнародного олімпійського комітету (далі – МОК). Автор наголошує на наявності у МОК ознак як міжнародної неурядової організації, якою вона і є відповідно до свого засновницького документа, так і міжнародної міждержавної організації. Виходячи з аналізу статусу МОК, автор цієї думки стверджує, що МОК властиві всі ознаки міждержавної організації, які виділяються у доктрин, а саме: визнання міжнародної особистості з боку суб'єктів міжнародного права, наявність прав та обов'язків, право на вільне здійснення діяльності задля досягнення своїх цілей, право на укладання договорів, участь у створенні норм міжнародного права, право на забезпечення виконання таких норм [2, с. 144].

Висловлена думка є доволі цікавою, особливо з урахуванням можливого опосередкованого впливу міжнародних спортивних організацій високого рівня на певні міжнародні відносини. Однак, на наш погляд, норми, які створюються зазначеними організаціями, поширюються на вузьке коло спеціальних суб'єктів, недотримання яких не тягне за собою негативних наслідків міжнародного значення. У рамках міжнародних відносин публічного характеру застосування санкцій міжнародними спортивними організаціями має факультативний, такий, що лише підкреслює позицію, характер.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що в умовах сучасних

глобалізаційних процесів міжурядові організації у приватноправових відносинах міжнародного характеру виступають як міжнародні юридичні особи, а саме юридичні особи, що наділені міжнародними імунітетами і привілеями, й такі, що створюють власні норми, покликані врегульовувати відносини такого роду. Норми, зокрема міжурядових організацій системи ООН, становлять власну правову систему – право міжнародних організацій, яке характеризується достатньою уніфікацією норм. При цьому, міжурядові організації згідно із принципом автономії волі можуть обирати для регулювання своїх правочинів норми окремого національного права. Однак упродовж останніх десятиліть намітилася стабільна тенденція на відмову від застосування національних норм права.

Більше того, ООН не тільки пропонує типові врегулювання приватноправових відносин за участю міжурядових організацій, а й здійснює контроль за їх виконанням. На сьогодні така практика ще не є усталеною і вирізняється достатньою динамікою.

Таким чином, участь у міжнародних відносинах приватноправового характеру міжурядової організації тягне за собою потребу у врегулюванні відносин з допомогою складного комплексу норм. Такий комплекс може містити норми міжнародного публічного права, право міжнародних організацій і норми певного національного законодавства.

Водночас, з урахуванням специфіки, укладення угод з міжнародною міжурядовою організацією для багатьох осіб приватного права вважається престижним, відповідальним і вигідним актом. Подібною престижністю характеризуються і господарські зв'язки із міжнародними неурядовими організаціями, участь яких у міжнародних приватних правовідносинах, у свою чергу, зумовлює значно менше ускладнень.

Список літератури:

1. *Барбин В. В.* К вопросу о правовом статусе Международного комитета Красного Креста [Электронный ресурс] / В. В. Барбин // Труд. Акад. упр. МВД России. – 2008. – № 4. – Режим доступа : <http://jurnal.amvd.ru>
2. *Вострикова Е. А.* Правовая природа международных спортивных организаций как

международных неправительственных организаций частного характера / Е. А. Вострикова // Современное право : науч.-практ. журн. – 2011. – № 7. – С. 140–144.

3. Про співробітництво та діяльність Постійного Представництва ЄБРР в Україні [Електронний ресурс] : Договір між Урядом України та Європейським Банком Реконструкції та Розвитку від 17.07.2008 р.. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>

4. Договір між Урядом України і Міжнародним Комітетом Червоного Хреста (МКЧХ) про відкриття Місії МКЧХ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>

5. Про міжнародне приватне право : Закон України від 23.06.2005 р. № 2709-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2005. – № 32. – Ст. 422.

6. *Канашевский В. А.* Правовое положение международной организации как субъекта международного частного и гражданского права / В. А. Канашевский // Изв. высш. учеб. зав. Правоведение. – 2003. – № 3. – С. 139–158.

7. *Шилина Э. В.* Международные организации системы ООН как субъекты международного частного права [Электронный ресурс] / Э. В. Шилина. – Режим доступа : <http://www.xserver.ru>

Чевычалова Ж. В. Международные организации как субъекты международного частного права.

Рассмотрены основные специфические аспекты участия международных организаций в частноправовых отношениях. Исследованы особенности статуса международного юридического лица. Проанализированы различия в подходах к правовому регулированию отношений частноправового характера с участием межправительственных и неправительственных организаций. Освещены особенности статуса Международного комитета Красного Креста, влияющие на подписание договоров частноправового характера.

Ключевые слова: международная организация, субъект международного частного права, иностранный элемент, международное юридическое лицо, иностранное юридическое лицо, международный договор.

Chevychalova Zh. International organizations as subjects of international private law.

The article discusses the main aspects of the specific participation of international organizations in the private relations. The features of the status of international legal personality. Analyzed different approaches to legal regulation of private relations with intergovernmental and non-governmental organizations. The peculiarities of the international legal status of the International Committee of the Red Cross, which affect the agreements of a private nature.

Key words: international organization, an international private law, a foreign element, an international entity, a foreign entity, the international agreement.

Розширена анотація
статті Чевичалової Ж. В. на тему: «Міжнародні організації як суб'єкти
міжнародного приватного права»

Chevychalova Zh., Candidate of Law, assistant chair of international law,
Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

An extended abstract of a paper on the subject of:

«An international organization as a subject of international private law»

An integral part of the international legal functioning of international organizations is their participation in civil and economic relations. Participation of international organizations, both intergovernmental and non-governmental, in international relations of powerless character has a certain specificity and raises a number of theoretical and practical issues. An international organization in such relations is a foreign element, the presence of which qualifies relations as international private relations.

The volume and types of private transactions involving international organizations vary. On the one hand, all international organizations in order to ensure their daily activities come into private-law relations with the host country, in particular, about the communication (postal, telephone, cellular, et al.), stationery and other products or equipment, utilities consumption and t. e., on the other - organizations implement their statutory capacity through participation in international private law relations. There are number scientific researches devoted to these issues, in particular of V. Barbin, V. Kanashevsky and E. Shilina.

In international relations, private international organizations act as legal entities. Usually these organizations acquire the specified status from the registration of their statutes or the roster of legal entities in the State of the location of their headquarters. Often, in the absence of regulations in the statutes of specialized agencies of the UN concerning their status in private law relations, only their active

practice of involving into private transactions suggests that they act as legal entities. Regarding the international organizations the same issues arise concerning participation in private law relations of legal persons, of which the definition legal capacity goes beyond the law of one state. International organizations are the main type of international legal persons. The very concept of "international organization" covers both international intergovernmental and international non-governmental organizations. Both the first and second are the special subjects of law, they can only participate in the legal relationship defined by goals and objectives for which they were created, and the relevant statute.

Typical international legal persons are an international intergovernmental organization, their participation in the relations of private character differs established practice. Regulation of the legal status of international intergovernmental organizations comes under the Vienna Convention on the Representation of States in their Relations with International Organizations of a Universal character (1975), the Law of Treaties (1986), the Convention on the legal status, privileges and immunities of intergovernmental organizations operating in specific areas of cooperation (1980). In turn, a special international agreement concluded between States Parties of international intergovernmental organization is its charter, which can fix the status of organization as a legal entity.

Participation of the intergovernmental organization in international relations of a private nature entails the need for a regulation by complex set of rules. Such a complex may contains rules of public international law, international organizations and certain rules of national law.

At the same time, taking into account the specifics, the conclusion of agreements with international intergovernmental organizations is considered prestigious, profitable and responsible act for many persons of private law. The same prestigious are economic relations with international non-governmental organizations, whose participation in international private law relations, in turn, entails significantly fewer complications.